

Retten bør til den Ende ikke blot minde den Skipper, der i Henhold til Sølovens § 40 gjør Anmeldelse om Søulykke, om nøie at iagttage hvad der i den nævnte Lovbestemmelse er ham pålagt, og om til Søforklaringen at medbringe alle de Golt, som kunne give Oplysning om det Forefaldne, men tillige paase, at de i Sagen interesserede Personer saavidt muligt ere tilstævnede, samt at der iøvrigt er foretaget, hvad der kan gøres for at underrette dem om Søforklaringens Optagelse, navnlig ved en almindelig offentlig Bekjendtgjørelse derom, hvorhos de skulle indkaldes med Tilfjendegivende af, naar den af Skipperen indgivne Anmeldelse m. v. ligger til Eftersyn paa Rettens Kontor.

I Retsmødet modtages først Skipperens mundtlige Forklaring og derefter afhøres de af Skipperen fremskillede eller af Retten indkaldte Vidner, hvert for sig, saaledes at Ingen paahører en Andens Forklaring.

Indes Forklaringerne usfuldstændige, utydelige eller ubestemte, bør Retten, under Sævnførelse med Skibsdagbogen eller den af Skipperen i Mangel af saadan til Retten indgivne skriftlige Fremstilling, saavel af egen Drift som efter Foranledning af de i Sagen Interesserede, søge ved hyderligere Spørgsmaal at erholde sikker Kundskab om, hvad Enhver selv har erfaret. Retten kan fremdeles opfordre Skipperen og andre Vedkommende til at foranstalte Syns- og Skjønnsforretninger optagne eller andre til Sagens Oplysning tjenlige Skridt foretage. Om fornødent bliver Undersøgelsen at fortsætte gennem flere Retsmøder. — Edsættelse maa i Reglen først finde Sted efter at samtlige Vidner ere endelig afhørte.

§ 8.

Er Skibet forulykket eller forladt i Søen, eller har det stødt paa Grund og ikke kunnet komme af uden fremmed Hjælp eller Overbordkastning eller Kapning, eller har det lidt Skade ved Ildsvaade eller havt Sammenstød med andet Skib, eller er det bleven rammet af nogen Ulykke, hvorved Menneskeliv er gaaet tabt, — har Retten i Sammenhæng med Søforklaringen paa det Offentliges Vegne og med den Myndighed, som tilkommer Retten i offentlige Undersøgelsessager, ved Forhør at søge Aarsagerne til Ulykken saavidt muligt oplyste.

Navnlig bør det undersøges, om Ulykken er en Følge af:

- a) Feil eller Mangel ved Skibet, dets Udrustning eller Bemanding;
- b) Skibets Overlastning, Lastens urigtige Stuvning eller Fordeling eller dens farlige Bestaffenhed eller utilstrækkelig eller uforvarselig Ballastning;
- c) Forseelse eller Forsømmelse af Skipper eller Mandskab eller af andet Skibs Skipper eller Mandskab;
- d) Forseelse eller Forsømmelse af Lods eller Mangel ved Søfort, Fyr, Sømærker eller andre til Sikkerhed for Søarten anbragte Indretninger, eller Forseelse eller Forsømmelse fra de Personers Side, hvem Tilsynet dermed og Betjeningen deraf er betroet.

Er i Tilfælde, som falde ind under denne Paragraf, Søforklaring afgivet i Udlandet i Henhold til Sølovens § 40, sidste Stykke, har Skibets Fører at melde sig til Retten i den første danske Havn, hvortil han antommer med Skibet eller dets Mandskab, for at Søforhør efter de i nærværende Paragraf omhandlede Regler kan blive optaget.

§ 9.

Fremkommer der, under et Søforhør Omstændigheder, som tyde paa, at der foreligger et Forhold, som kan medføre Strafsansvar for Skipperen eller Andre, der høre